

El menys recordat de tots

Potser no hagi existit mai un escriptor com Sir Francis Hinsley. El vaig *conèixer* fa un parell de mesos, gràcies als de l'editorial Labreu, gràcies a l'Albert Pijuan, traductor, i sobretot, gràcies a Evelyn Waugh, que l'inventa com a personatge a *L'ésser estimat*, una novel·la curta molt menys coneguda —i reconeguda— que *Retorn a Brideshead*. «Fins als seus últims dies, Sir Francis va ser l'home de lletres menys vanitós i, per tant, el menys recordat», escriu Waugh. Un personatge ben inversemblant, com poden veure.

Si Waugh en parla a *L'ésser estimat* és perquè Sir Francis s'ha suïcidat després de saber que ha perdut la feina com a guionista de Hollywood, «una dilatada carrera dedicada al setè art». Tan dilatada, que Dennis Barlow, que és poeta i que ha de parlar en el seu funeral, tindrà treballs a trobar algun dels llibres que va publicar Sir Francis. El seu suïcidi, però, no ha estat l'última manifestació d'una llevantada exageradíssima d'ego, sinó més aviat l'última expressió cansada d'algú que ja no pot aguantar més el dur exercici de continuar tocant de peus a terra.

Escric això pocs dies després de saber que Josep Maria Pagès ha guanyat el Premi Casero i un mes i mig més tard de saber que el guanyador de l'últim Premi Bertrana va ser Albert Villaró. Villaró, que tot just si fa un parell d'anys va guanyar el Premi Josep Pla, el dia que van concedir-li el Bertrana pràcticament va limitar-se a dir que *La Bíblia andorrana* no és exactament una novel·la policíaca. No va obtenir el Bertrana per unanimitat: formo part del jurat, sé molt bé de què parlo.

Josep Maria Pagès, en canvi, sí que va endur-se per unanimitat el darrer Premi Just Manuel Casero. A alguns dels que érem a la Planeta en l'acte de lliu-

Quatre anys

Fa uns mesos, la llibreria Vitel·la, de l'Escala, va fer quatre anys. Gemma Garcia va explicar-nos-ho via Facebook i va aprofitar per dir-nos que la llibreria li va prou bé. Enhorabona. Una llibreria que resisteix és sempre una bona notícia. Com segurament ja saben, Vitel·la va ser primer i és encara una editorial. Que avui sigui, a més, una llibreria és també un exercici de realisme.

MARC VICENS

rament d'aquest Premi va sorprendre'ns un xic, la veritat: si el veredicté era per unanimitat, a què van treure cap tantes llistes prèvies de finalistes? Si hem de fer cas, però, del que va dir Josep Maria Fonalleras, l'obra guanyadora promet. Es titula *Blat*. L'acudit és fàcil si pensem que l'autor es diu Pagès. Fonalleras, en tot cas, va esplaiar-se tant recordant precedents literaris que els diferents membres del jurat del Casero havien sabut veure a *Blat* que a alguns també ens va costar creure que Pagès hagués pogut entatxonar tantes influències i tantes referències literàries en una novel·la de poc més de cent planes. La llegirem amb ganes, però. Després, Guillem Terribas no va preguntar-li res directament relacionat amb el que havia dit Fonalleras. I Pagès tampoc no s'hi va referir. Parlar de llibres, ai!, no és el mateix que voler vendre'ls.